

РЕШЕНИЕ

№ 25936

гр. София, 04.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **337** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за Министерството на вътрешните работи.

Адвокат В. П., с жалба, вх. № 45529/19.12.2023 г. е оспорил от името на: А. Я. К. – полицейски служител в Районно управление – А., при Областна дирекция на МВР – В.; Г. П. Б. - полицейски служител в 01 Районно управление – Б., Областна дирекция на МВР – Б.; Г. К. К. - полицейски служител в ГКПП – Малко Т., Регионална дирекция „Гранична Полиция – Е.“ т. 2.1 и т. 2.5 от издадената от министъра на Министерство на вътрешните работи ЗАПОВЕД № 8121з-2017/01.12.2023 г. Искането е за обявяване нищожност на оспорваните разпоредби или за отмяната им.

В съдебното заседание оспорващите не се явяват. Представявани са от упълномощения адвокат, които: поддържа жалбата; ангажира (приложени към жалбата) писмени доказателства; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, но не представя списък; представена е и писмена защита.

Ответникът не е представяван и не е изразил становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на доказателствата, приобщени по делото без оспорване от страните приема за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателите, към датата на подаване жалбата (11.01.2024 г.) са били служители на МВР, в съответните структури, така както е посочено по – горе.

Според т. 1 от Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. министърът на Министерство на

вътрешните работи, на основание чл. 191, чл. 192, ал. 3 от Закона за министерството на вътрешните работи и чл. 10, ал. 4 от Наредба № 8121з-347/2014 г. „за условията и реда за награждаване на служителите“ е разпоредил, „за постигнати резултати и съществен принос в изпълнение на целите и приоритетите през 2023 г.“ награждаване с индивидуална парична награда, в размер на 1 000 лева на служителите, намиращи се в служебно или трудово правоотношение. С т. 2.1 от заповедта е изключил полицейските органи, които, към датата на издаване на заповедта „са с наложени дисциплинарни наказания през периода от 01.01.2023 г., до 01.12.2023 г., по смисъла на чл. 197, ал. 1, т.т. 3, 4, 5, 6 ЗМВР („порицание“, „забрана за повишаване в длъжност“, „предупреждение за уволнение“, „уволнение“). С т. 2.5 е изключил и полицейските органи, които, „през целия период на 2023 г. до издаване на заповедта нямат действително отработени дни в МВР, независимо от причините за това“.

С оспорената Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. министърът на същото министерство, като се позовавал на разпоредбите на чл. 33, т. 9, чл. 191, чл. 192, ал. 3 от Закона за МВР, както и на чл. 10, ал. 4 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014 г. „за условията и реда за награждаване на служителите на Министерството на вътрешните работи“ разпоредил, „за постигнати резултати и съществен принос в изпълнението на целите и приоритетите в дейността за 2023 г.“ служители по служебно и по трудово правоотношение да бъдат наградени с индивидуални парични награди, в размер на 1 000 лева. С т. 2.1 от заповедта министърът изключил от кръга на полицейските служители (по см. чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР) и държавните служители (см. чл. 142, м ал. 1, т. 2 ЗМВР), подлежащи на награждаване тези, които, към датата на издаване на заповедта „са с наложени дисциплинарни наказания през периода от 01.01.2023 г., до 01.12.2023 г., по смисъла на чл. 197, ал. 1, т.т. 3, 4, 5, 6 ЗМВР („порицание“, „забрана за повишаване в длъжност“, „предупреждение за уволнение“, „уволнение“), респ. – чл. 90, ал. 1, т.т.2, 3, 4, 5 ЗДСл. („порицание“, „отлагане повишението в ранг за 1 година“, „понижаване в по-долен ранг“, „уволнение“). С т. 2.5 е изключил и полицейските органи, които, „през целия период на 2023 г. до издаване на заповедта нямат действително отработени дни в МВР, независимо от причините за това“.

Оспорвайки от името на доверителите си, именно т. 2.1 и т. 2.5 от заповедта адвокатът – пълномощник задава с жалбата въпроси, с които обосновава косвено твърденията за липса на мотиви. Изрично сочи, че при издаването на заповедта са допуснати „редица нарушения в процесуален аспект“ – чл. 4, ал. 2, чл. 6, ал. 2, чл. 7, ал. 2 АПК. Указал е, че Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. „следва да се разглежда като общ административен акт, по смисъла на чл. 65 от АПК“. По отношение искането за прогласяване нищожност на акта не са изложени с жалбата каквито и да е доводи.

С Определение № 1291/05.02.2024 г. Съдът остави жалбата без разглеждане, като процесуално недопустима, като прие, че: Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. не представлява общ административен акт, понеже, макар да е с еднократно правно действие създава права и засяга законни интереси на определен брой лица – служители на МВР, на които са били наложени конкретни дисциплинарни наказания; заповедта определено е вътрешноведомствен акт. По частна жалба от адвоката това определение е отменено с Определение № 7740/24.06.2024 г. на ВАС, по адм. дело № 5613/2024 г., с което касационният съд е споделил извода, че Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. представлява вътрешно-ведомствен акт, но е приел, че засяга права и законни интереси на жалбоподателите, с оглед на което подлежи на съдебен контрол в оспорените части.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като се съобразява със задължителните указания на касационния съд, след като взе предвид доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Заповед № 81213-2017/01.12.2023 г., издадена от министъра на МВР, в оспорените части (т.2.1 и т. 2.5) не е нищожен вътрешно-ведомствен акт.

Приема се еднозначно от правната теория и от съдебната практика, че изначално нищожен е този административен акт, който не отговаря на изискванията за валидност. Нищожността е такова състояние или качество на акта, при което той не е годен да породи целените правни последици. Основанията за оспорване на административните актове, регламентирани с чл. 146 АПК следва да бъдат приемани като изисквания за законосъобразност на тези актове. Не всички от изброените в разпоредбата основания обаче, представляват и основания за нищожност на един административен акт. Т. основание несъмнено ще бъде липсата на компетентност на издателя на акта (чл. 146, т. 1), т.е. липсата на надлежно овластяване на този орган да се произнася по определен въпрос, поради липса на материална, родова или местна компетентност. Несъобразяването с изискването на чл. 146, т. 2 АПК за спазване на установената форма на административния акт (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК - липса на мотиви) ще представлява основание за прогласяване нищожността му, само тогава, когато е на лице пълно несъобразяване – липса на каквито и да било мотиви и липса на реквизитите, упоменати в ал. 2 на чл. 59 АПК или поне на тези по т.т. 1, 3, 4, 5, 8. Наличието на други пороци, извън изброените, т.е. на такива, по смисъла на тези по чл. 146 т.т. 3, 4, 5 АПК ще представлява основание за отмяна на акта, като незаконосъобразен. Процесната заповед е издадена от материалнокомпетентен административен орган, чиято компетентност произтича от овластяването на министъра с: разпоредбата на чл. 33, т. 6 ЗМВР, защото, като ръководител на министерството „отговаря за управлението и разпределя финансовите и материалните ресурси...“, и дава „отличия и награди (чл. 192, ал. 3, вр. ал. 1 ЗМВР, чл. 10, ал. 2 от Наредба № 81213-347/2014 г. “за условията и реда за награждаване на служителите“). Същите правни основания са цитирани в процесната заповед в уводната част, въпреки твърденията на адвоката за противното. Заповедта не е нищожна и поради липса на мотиви, тъй като съдържа такива, изложени в самия диспозитив, с цитиране на конкретни текстове от ЗМВР и ЗДСл., регламентиращи видовете дисциплинарни наказания, както и с позоваване на специалната Наредба № 81213-347/2014 г. “за условията и реда за награждаване на служителите“. Според разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 от Наредба № 81213-347/2014 г. министърът може да награждава с парични награди „в рамките на утвърдения по бюджета Фонд „Награди“ на МВР и неговите структури“. Разпоредбата на чл. 191 ЗМВР също предоставя възможност на министъра да награждава, но не го задължава. С оглед чл. 192, ал. 4 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2 от Наредба № 81213-347/2014 г. това означава, че той разполага с оперативна самостоятелност (см. чл. 169 АПК) да прецени (определи) кръга от служители, които да награди, съобразявайки се с лимитирания във „Фонд „Награди“ на МВР и неговите структури“ бюджет. Приложена е по делото и докладна записка (л. 31) от директора на Дирекция „Планиране и управление на бюджета“, до министъра, с която той също е взел предвид. Специалната наредба и ЗМВР не регламентират изрично конкретни критерии, при съобразяването с които министърът да включи в кръга на награждаваните лица определени служители, респ. – да изключи други. Именно

поради това в дискреционната власт на ръководителя на МВР е да определи такива критерии – за случая с цитиране по т. 2.1 и т. 2.5 норми на чл. 197, ал. 1, т.т. 3, 4, 5, 6 ЗМВР и на чл. 90, ал. 1, т.т.2, 3, 4, 5 ЗДСл. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата предвижда награждаване „по всяко време на годината, на служители и колективи, за професионално изпълнение на важни служебни задачи, както и за трайни професионални резултати“. Предвид особеностите на статута на държавните служители в МВР, в изпълнение дейността (чл. 2, ал. 1 ЗМВР) за „защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението“, очевидно налагането на дисциплинарни наказания с влезли в законна сила заповеди сочи не сочи на „професионално изпълнение на важни служебни задачи“, както и на „трайни професионални резултати“, съответстващи на изискванията за изпълнение на държавната служба в МВР. Жалбоподателите са приложил с жалбата съответните заповеди, с които са им били наложени дисциплинарни наказания (А. Я. К.), Г. П. Б.), следователно признават тези факти. Изключването на жалбоподателя Г. К. К. от кръга на наградените с оспорваната заповед е на основание т. 2.5 от същата – „не се награждават служителите, които през целия период на 2023 г. до издаване на заповедта нямат действително отработени дни в МВР, независимо от причините за това“. Налична е заповед на министъра (л. 29 от делото), според която Г. К., като началник смяна в ГКПП – Малко Т., при РД „Гранична Полиция“ – Е. е командирован за член на екип от Постоянния корпус на Европейската гранична и брегова охрана – ФРОНТЕКС, за времето от 01.01.2023 г., до 31.12.2024 г., на основание Регламент (ЕС) 2019/1986 на ЕП и на Съвета, от 13.11.2019 г. (чл. 56) и чл. 169 ЗМВР. В ЗМВР не съществуват разпоредби, които да указват, че в случаи на командироване, на държавният служител в МВР не следва да се зачита отработено време именно в това ведомство, при положение, че според ал. 4 на чл. 169 ЗМВР „за времето на командироването по ал. 1 държавният служител получава възнаграждението си от МВР“. Следва обаче да бъде прието, че изключването и на тази категория служители с оспорваната Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. също е дискреционната власт на министъра и съображенията му не подлежат на съдебен контрол, от гледна точка на целесъобразност, след като (казва се вече) той е разполагал с оперативна самостоятелност и се е съобразил с цитираните материалноправни норми, уреждащи награждаването на държавните служители в МВР.

В заключение - издадената от министъра на МВР Заповед № 8121з-2017/01.12.2023 г. представлява валиден, вътрешноведомствен административен акт, който не е нищожен, понеже: е издаден от материалнокомпетентен орган на изпълнителната власт, и административен орган (§ 1, т. 1 ДР АПК); съответства на изискванията за форма (см. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), вкл. съдържа мотиви, които позволяват осъществяване на дължимия, съобразно чл. 169 АПК съдебен контрол за законосъобразност. Заповедта е материално и процесуално правилна и законосъобразна, предвид гореизложените мотиви. Ответникът не е нарушил установените с нормите на чл. 4, ал. 6 и чл. 7 АПК основни принципи за законност, съразмерност и истинност, предвид изложените аргументи за правилност и законосъобразност. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 45529/19.12.2023 г. от името на: А. Я. К.; Г. П. Б.; Г. К. К., против т. 2.1 и т. 2.5 от издадената от министъра на Министерство на вътрешните работи ЗАПОВЕД № 8121з-2017/01.12.2023 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

--	--	--	--

--	--	--	--